

PAN PEGELOW

V BRANÁCH PEKLA

Právě se chystáte ke čtení příběhu, který se mi skutečně stal. Ten příběh je opravdový! Možná, že uroníte pár slz, než dojdete na konec této knihy. Možná, že se párkrát i zasmějete. Ale nevěřím, že byste na „Pana Pegelow“ někdy zapomněli, protože to, co se tu dočtete, se událo jako přímé navštívení od Boha. Kéž vám Bůh dá milost, aby se tento příběh i pro vás stal skutečností.

PAN PEGELOW

Bob Streblov

PATMOS

Bob Streblov

**PAN
PEGELOW**

V BRANÁCH PEKLA

Bob Strelow

PATMOS

Není-li uvedeno jinak, jsou texty Starého zákona citovány z Bible kralické podle vydání z roku 1613.

Texty Nového zákona jsou převzaty z Nové Bible kralické – Nový zákon.

Copyright © 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek

Vydal © BIBLION, Rudolfovska 20, 370 01

České Budějovice, www.nbk.cz

Citováno se svolením vydavatele.

Copyright © 1983 Bob Streblow

Originally published in English under the title

„Mr Pegelow at the Gates of Hell“

Printed in the United States of America

by Jubilee Design,

HCR5 Box 1267, Burnet, TX 78611

Translation © Křesťanské sdružení Patmos, o. s., Praha 2003

Předmluva

„Vize o panu Pegelow“ na mě pokaždé zapůsobí. Poprvé jsem ji slyšel vyprávět asi tři měsíce potom, co se mnou Bob Streb- low prošel modlitbu hříšníka a přivedl mě k Ježíši. Nikdy jsem nechodil s moc špi- navým límcem ani jsem nikdy nebyl alkoholi- k, a přesto jsem se s panem Pegelow mohl ztotožnit. Bob Streb- low i pan Pegelow jsou mi tak blízcí, jako by byli moji příbuzní. Těším se, že jednou najdu na té nádherné hostině svoji jmenovku u jejich stolu.

Orval Sherwood

1

Pravdivé poselství

Právě se chystáte ke čtení příběhu, který se mi skutečně stal. Ten příběh je opravdový! Možná, že uroníte pár slz, než dojdete na konec této knihy. Možná, že se párkrát i zasmějete. Ale nevěřím, že byste na „Pana Pegelow“ někdy zapomněli, protože to, co se tu dočtete, se událo jako přímé navštívení od Boha. Kéž vám Bůh dá milost, aby se tento příběh i pro vás stal skutečností.

Ve Starém Zákoně čteme, že ještě předtím, než se David stal králem, Saul přísahal, že ho zabije. David byl kvůli Saulovu prudkému hněvu a žárlivosti nucen opustit domov, rodinu i přátele, aby si zachránil vlastní život. Bydlel

Pan Pegelow

dokonce v zemi svých nepřátel, dokud také oni nedostali chuť ho zabít. Nakonec objevil velkou jeskyni, vlezl do ní a ukryl se.

Davidova úzkost je patrná v Žalmu 142,5: „Ohlédám-li se napravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.“

Mnoho lidí má pocit, že se vůbec nikdo nezajímá o to, co se s nimi děje. Nenalézají žádnou pomoc ani v osobních vztazích, ani v náboženských systémech, a tak se snaží ukrýt v jeskyních, které si sami vybudovali.

Pro milióny lidí je takovou jeskyní láhev. Ještě mnohem více jich hledá pomoc v drogách, další pak v cizoložství a/nebo v rozvodech. Takto bych mohl pokračovat dál a dál. Možná, že jste i vy někdy měli pocit, že nikoho nezajímá, co se s vámi děje, že vám nikdo nerozumí. Možná, že jste jedněmi z těch mnoha miliónů, kteří trpí tísnivou osamělostí a depresí. Možná, že se často cítíte jakoby

Pravdivé poselství

v jeskyni. Jako kdyby neexistoval nikdo, komu by na vás opravdu záleželo.

Budu vám vyprávět o muži, který mi zkřížil stezku života. Byl jsem tehdy ještě chlapec, on už byl dospělý muž. Každý týden, někdy i několikrát, jsem kolem něj procházel. Dělal jsem si z něj legraci, posmíval se mu a udělal jsem hodně věcí, které ho zcela určitě zranily.

Ale jednoho večera, bylo to 31. července 1951 (stále jsem ještě byl ve věku dospívání), mě Ježíš Kristus zarazil. Zastavil mě na ulici, po které jsem jel – slepé ulici. Varoval mě svým Duchem svatým a řekl mi, že mi dává poslední šanci, abych přijal Boží milost. Tímto varováním mě zachránil před autonehodou.

Ten večer jsem se zúčastnil velmi probuzeneho shromáždění, šel jsem k oltáři a přijal Ježíše jako svého Spasitele.

Celý život jsem chodil do církve, ale nikdy jsem nebyl znovuzrozený. Na onom shromáždě-

Pan Pegelow

dění jsem však zjistil, že nestačí být jen vychován v církvi nebo v křesťanské rodině. To z vás křesťana neudělá. Musíte se „znovu narodit“ (Jan 3,7).

„Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.“

Ten večer jsem prožil spasení. Hospodin dobře rozuměl mému životu. A téhož večera jsem přijal i křest Duchem svatým.

V okamžiku, kdy jsem krácel k oltáři, abych svůj život vydal Ježíši, odcházelo z místnosti pět mladých lidí, kteří přišli do shromáždění se mnou. Smáli se a dělali si ze mě legraci. Jednou z nich byla i moje přítelkyně. Bylo mi šestnáct let.

Moji přátelé odjeli zbrusu novým Buickem. Pět mil od místa shromáždění sjeli ze silnice a ten zbrusu nový Buick skončil pod náspem přimáčknutý k obrovskému dubu. Moje dívka byla na místě mrtvá. Zemřel také jeden z mých nejlepších kamarádů. Další dva mla-

Pravdivé poselství

díci byli v bezvědomí. Jednomu chlapci, přestože byl zraněn, se podařilo dostat se zpátky do shromáždění. Krev mu stékala po tváři, v očích měl slzy.

Jsem tak rád, že jsem tehdy večer uvěřil tomu pravdivému poselství:

„A víme, že Boží Syn přišel a dal nám schopnost, abychom poznali Toho pravého a jsme v Tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.“

(I. Janův 5,20)

Sedadlo, na kterém jsem v autě obvykle sedával, se neuvěřitelně zdeformovalo a těsně se přimáčklo k tomu velkému dubu.

„A život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal sám sebe za mne.“

(Galatským 2,20b)

Pan Pegelow

Tehdy večer mě Boží dobrota přivedla k pokání. Kdybych neposlechl Božího Ducha, který mi říkal, že je to moje poslední příležitost dát si s Ním všechno do pořádku, mé tělo by teď leželo na hřbitově a studená kamenná pamětní deska by byla jedinou vzpomínkou na můj život. A nejen mé tělo, ale i moje duše by byla navždy odloučena od Božího Ducha. Po pravdě mohu říci, že život, který nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího!

Když Bůh mluví, pak to nejlepší, co můžete udělat, je naslouchat. Když k vám přichází Boží Duch a přesvědčuje vás o vašich potřebách, Bible říká:

„Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest.“ (Izaiáš 55,6)

Následujícímu varování byste měli věnovat pozornost:

„Pročež řekl Hospodin: Nebude se nepadati duch můj s člověkem

Pravdivé poselství

**na věky, proto že také tělo jest.“
(I. Mojžíšova 6,3)**

Když Bůh volá, je vždy nejlepší na to reagovat! Věřte mi, když Hospodin mluví, zná váš začátek i váš konec. Když řekne, že máte něco udělat, pak je čas to udělat.

Ta červencová noc, která se měla stát mým koncem, se změnila v můj začátek. Začal jsem pravidelně chodit do církve i na probuzenecká shromáždění. Týden co týden jsem tak míjel Milwaukee Road – nádražní budovu svého rodného městečka. Na schodech tam vždy sedával tentýž stařec. Byl to místní opilec, jehož jeskyní byla láhev. Jmenoval se pan Pegelow.

2

Povolání

Tři týdny po svém obrácení jsem byl pokřtěn vodou. Tím jsem se ztotožnil se smrtí a vzkříšením Ježíše Krista (Římanům 6,4; Koloským 2,12). O tři dny později mě Bůh povolal do služby, na kterou jsem se začal připravovat studiem na biblické škole.

Když jsem byl na škole asi tři měsíce, jednoho dne se stalo, že Duch svatý přerušil vyučování. Bylo to během hodiny dějin církve. Duch v nás začal pracovat a my všichni jsme se rozplakali. Učitel rozpoznal, že ve třídě jedná ve svém svrchovaném záměru sám Bůh, a tak přerušil vyučování a dal Mu prostor. Duch svatý současně dělal stejnou věc ve všech ostatních třídách – ať už se jednalo o historii, rétoriku, biblické studium nebo

Povolání

cokoli jiného – stejná věc se děla na celé univerzitní půdě, která čítala nějakých tisíc studentů. Univerzitní sbor okamžitě poznal, že naši školu navštívil Bůh. V poledne děkan oznámil: „Končíme s vyučováním a po zbytek dne zůstaneme shromážděni v modlitebně.“

Celé tři týdny jsme se obešli bez vyučování. Mladí lidé trávili dny i noci v modlitebně a hledali Boží tvář (někdy i čtyřicet osm hodin v kuse). Bůh jednal v našich životech. Jeho Duch mezi námi proplouval vlnami slávy! Bylo to, jako když si představíte vítr, jak se prohání obilnými poli. Tak ti mladí lidé vypadali; jako by jimi proplouval Boží vítr – byli jako mořské vlny hnané větrem!

Jednou v půl druhé odpoledne, když Duch svatý procházel mezi studenty, sklouzl uličkou až k místu, kde jsem klečel, a dotkl se mě tak mocně, že jsem se skácel na podlahu. Boží Duch ke mě sestoupil, pozvedl mého ducha a přenesl ho mimo mé tělo. Bůh mě vynesl do nebe; pak jsem sestoupil z hory Sión, došel na rozcestí života a poté jsem scházel tou širokou cestou, která vede do záhuby. Navštívil jsem otevřený chřtán

Pan Pegelow

samého pekla! Během tři a půl hodiny jsem od Boha dostal sedm jasných vizí, které měly během následujících dnů a let utvářet a formovat mou službu i můj život.

Ať už ve vize věříte nebo ne, přít se s vámi nebudu. Rád bych však uvedl to, o co se s vámi chci podělit: Když Bůh dává vizi, je třeba chápat, že ji dává proto, aby mluvil svoji pravdu člověku, se kterým právě jedná, nebo aby mu dal nějaký úkol. Neměli bychom se snažit rozumově vizi odhodit a říct: „O té vizi jsem slyšel, ale odporovala jiné vizi.“ Bůh totiž mluví poselství srdci konkrétního člověka. Hospodin dává vizi proto, aby ten člověk porozuměl, co se mu Bůh snaží předat.

Takže jeden člověk může ve vizi vidět Ježíše v dlouhém splývavém rouchu, jiný Ho zase může vidět oblečeného zcela odlišně. To ale neznamená, že se nejedná o stejného Ježíše. Podrobnosti se ve vizích mohou člověk od člověka lišit. Nezabýváme se tu doktrínami, ale spíše

Povolání

lekce, které nás Bůh chce naučit. Mějte to na paměti, když budete moji vizi číst.

Pro širší objasnění mi dovolte, abych řekl následující. Jednou jsem vedl shromáždění a pastor církve, když slyšel vizi, o které zde chci mluvit, mi podal několik listů papíru.

Řekl: „Musím ti dát přečíst těchto pár stránek. Šest let je s sebou nosím v Bibli. Dal mi je těsně před svou smrtí jeden můj luteránský přítel, který opravdově miloval Hospodina. Řekl mi tehdy: „Nechť si je Bůh použije, aby někomu pomohly najít našeho Pána.“

Když jsem začal číst, ke svému úžasu jsem zjistil, že se jedná o úplně stejnou věc, jakou jsem viděl v branách pekla já. To mě přesvědčilo. Uvědomil jsem si, že to, co jsem viděl, nebyl žádný klam ani výmysl, ale že sám Bůh se mi snažil něco sdělit.

Pan Pegelow

Bible říká: „Když nebývá vidění (vize), rozptýlen bývá lid (hyne).“ (Přísluví 29,18)

Jak tedy získáme vidění (vizi), abychom nezahynuli?

Boží slovo má i na to odpověď: „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vylijí ze svého Ducha na veškeré tělo a vaši synové i vaše dcery budou prorokovat; vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.“ (Skutky 2,17) (Viz také Joel 2,28)

Odpověď proto zní: Vylitím Božího svatého Ducha. Kdyby mi Bůh v mých osmnácti letech tuto vizi nedal, pan Pegelow, ten beznadějný alkoholik, by nikdy nenalezl místo v Božím království. Tou vizí mi však Bůh ukázal, jak panu Pegelow můžu pomoci.

Chci se s vámi podělit o dvě ze sedmi vizí, které jsem tehdy v modlitebně přijal.

3

Vize

Jakmile mě Boží duch vytrhl, vedl mě na místo, o kterém jsem vyrozuměl, že je cestou života. Šel jsem po té cestě, až jsem dorazil k rozcestí ve tvaru písmene „T“. Nemohl jsem už dále pokračovat pouze jedním směrem. Bylo nutné se rozhodnout, jestli se vydám doleva, nebo doprava. Když jsem tak zvažoval, kterým směrem se dát, uvědomil jsem si, že vedle mě někdo stojí.

Podíval jsem se doprava a uviděl jsem pří-
mou úzkou cestu, která stoupala stále výše
a výše. Čím výše jsem se díval, tím byla přík-
řejší. Přeměřil jsem ji očima a hledal její
konec. Když jsem pohlédl téměř přímo
vzhůru, spatřil jsem stěnu nějaké strmé hory.
Přes její hřeben se linulo to nejkrásnější

Pan Pegelow

a nejprůzračnější světlo, jaké jsem kdy viděl. Vypadalo tak působivě, tak pokojně. Byla to ta nejslavnější věc, jaké jsem kdy byl svědkem. Jako by to světlo obživilo celou moji smrtelnou mysl i tělo. Jako kdybych obdržel neobyčejné množství energie. Zdálo se mi, že jsem schopen se plně vyjádřit. Jako by se celá moje bytost rozrostla. Nevěděl jsem, kam ta cesta vede ani co se nachází za vrcholkem té hory, ale jednu věc jsem věděl jistě: „Až se tam dostanu, budu schopen **vidět**, kde jsem.“ To světlo bylo **tak nádherné!**

Potom jsem stočil oči od hřebenu hory zpátky k „téčku“. Podíval jsem se doleva a uviděl jsem velmi širokou cestu; takovou nádhernou dálnici. Cestovat po ní muselo být zcela snadné. Vedla vlastně pořád z kopce! O něco dále začínala mohutná zatáčka, která vytvářela téměř plný kruh. Nakonec se z ní stalo jakoby spirálovité schodiště, jež se stáčelo dolů. Čím níže jsem sklouzával pohledem, tím více jsem si uvědomoval naprosto neproniknutelnou temnotu, která končila v úplném zatmění. Dál už nebylo vidět, kam cesta vede. Neviděl jsem její konec. Nebylo tam nic než úplná tma. Když

Vize

jsem očima dosáhl nejtemnějšího bodu, zamrazilo mě celé tělo. Tak děsivé to bylo! Tak smrtící! Intenzivní temnota, kterou jsem spatřil, přímo odpuzovala celou moji bytost.

Obrátil jsem oči od cesty vlevo zpět k „téčku“. Uslyšel jsem Toho, který stál vedle mě, jak říká: „Synu, kterou cestou se vydáš?“

Odpověděl jsem: „Vůbec o tom nepochybuji. Chci jít tam, kde je světlo.“

Řekl tedy: „Pojď, synu, následuj mě.“

A kráčel první.

Následoval jsem ho. Zanedlouho však začalo být velmi dusno a mně se krátil dech. Na čele se mi objevil pot a srdce začalo tlouci rychleji. Nohy mi ztěžkly jako olovo a bylo stále obtížnější je zvednout. A protože cesta vedla pořád vzhůru, dostal jsem se nakonec do bodu, kdy jsem vysílením padl.

Pan Pegelow

Volal jsem: „Nejsem schopen udělat další krok! Mám už moc těžké nohy. Došel mi dech. Už nemůžu jít dál.“

Ten, který šel přede mnou, se otočil, chápavě na mě pohlédl a řekl: „Synu, proč neodložíš některé z těch věcí, které neseš?“

Během celé této mé zkušenosti to bylo poprvé, kdy jsem se na sebe podíval a všiml si, že s sebou nesu spoustu různých věcí. Prohlédl jsem si tedy veškerý svůj majetek a rozhodl se.

„Tuhle věc si s sebou vážně brát nemusím,“ řekl jsem a odložil ji. V okamžiku, kdy jsem to udělal, se pot začal ztrácet, srdce začalo bít normálně a nohy byly opět lehké.

Znovu jsme se vydali na cestu. Jenže netrvalo dlouho a měl jsem zase těžké nohy, srdce se mi rozbušilo a vyrazil mi pot na čele. Jako by se ze mě vytratila veškerá síla.

Nakonec jsem padl k zemi a opět řekl: „Nejsem schopen udělat další krok.“

Vize

Znovu se ke mně obrátily ty chápavé oči a můj průvodce se zeptal: „Synu, proč neodložíš něco dalšího?“

Přehlédl jsem zbytek svého majetku a objevil další věc, kterou jsem s sebou opravdu vláčet nemusel. Tak jsem ji odložil.

Řekl mi: „Výborně. Pojď a následuj mě.“

Znovu jsem začal dýchat normálně, síla se mi vrátila a nohy jsem měl lehké jako pírko. Pokračovali jsme směrem vzhůru a celý postup se neustále opakoval. Čas od času jsem opět padal pod nákladem, ale pokaždé, když jsem se vzdal další věci, jsem zjistil, že jsem schopen jít dál.

Nebudu zde podrobně rozebírat, jaké „věci“ jsem odkládal. Je však třeba, abyste věděli, že jak jsem se tou cestou prodíral, každá z těch věcí byla zřetelně pojmenována. Něco byl můj majetek, něco mé postoje, něco činnosti, kterými jsem se zabýval. Musel jsem složit věci, které jsem měl rád a které možná nebyly

Pan Pegelow

přímo zlé, ale vyžadovaly spoustu mého času. Jsem přesvědčen, že se tyto věci budou u každého z nás lišit a/nebo za sebou půjdou v jiném pořadí.

V tomto životě existuje spousta přítěží a hříchů, které nás mohou snadno obklíčit. Když s Ježíšem Kristem procházíme cestou života, dříve nebo později nastane čas, kdy budeme muset některé „věci“ prostě odložit.

„Odložme každou zátěž i hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou (který nás tak snadno obklíčí), a s vytrvalostí běžme závod, který leží před námi.“ (Židům 12,1b)

Nakonec jsem došel až těsně k hřebenu hory. Cesta zde vypadala, jako by stoupala kolmo vzhůru. Ještě naposledy jsem klesl pod svým nákladem, podíval se vzhůru na tu nepřekonatelnou horu a řekl: „Tohle v žádném případě nezvládnou. Nevidím způsob, jak se tam vyšplhat. Ta stezka je příliš strmá.“

Vize

Už jste si někdy otevřeli Bibli, podívali se do Božího slova a řekli Bohu: „Tohle nejsem schopen udělat?“ Tak přesně to jsem tehdy Bohu řekl.

Odpověděl mi: „Synu, proč ve svém životě prostě neodložíš tu poslední věc?“

K mému velkému překvapení mi z mého majetku v té chvíli zůstala už jen jedna jediná věc! Moje reakce byla: „Už mi **zbyla jen tahle jediná věc**, tu si nechám.“

Řekl mi: „Proč ji prostě neodložíš? Až se dostaneš na místo, kam jdeš, nebudeš ji tam potřebovat.“

Pohlédl jsem na to světlo a najednou jsem věděl, že jestli se k němu dostanu, budu mít všechno, co potřebuji. V záři toho světla ztratila věc, kterou jsem s sebou stále nesl, svůj význam.

A tak jsem mohl říct: „Dobře, Pane, tohle tedy taky nepotřebuji.“

Pan Pegelow

Jakmile jsem tu poslední věc odložil, měl jsem pocit, jako bych se nohama ani nedotýkal země. V mžiku jsem se ocitl za hřebenem hory. Co se kdysi zdálo být nepřekonatelným vrcholem, toho jsem najednou dosáhl velmi lehce. Když jsem dorazil na vrchol hory, obklopilo mě jasné průzračné světlo. Předemnou se rozkládalo nejkrásnější město, na jaké kdy oko pohlédlo.

V tom nádherném městě se přede mnou odvíjely nejrůznější scény jako ve filmu. Během svého života jsem už projel téměř celý svět, navštívil mnoho národů a viděl mnohé divy světa. Ale nic z toho, ani žádné místo na světě, se nedá srovnat s tím, co jsem viděl v této vizi. Mohl bych se s vámi podělit o mnohé podrobnosti ze slavné nádhery toho města: ulice z průhledného ryzího zlata (Zjevení 21,21), Boží sláva osvěcující město (Zjevení 21,23). Ale podrobnosti se nedají popsat. Každíčkou částičku toho města, každou šířku i délku totiž prostupovala sama Boží přirozenost.

Vize

„Odnosl mě v Duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi veliké město, ten svatý Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe.“ (Zjevení 21,10)

Jaká obrovská radost naplní člověka, když porozumí Ježíšovým slovům zapsaným v Janovi 14,3b: „A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“

Prošli jsme branou a můj průvodce mě uvedl do toho nejnádhernějšího sálu, jaký jsem kdy viděl. Konala se v něm hostina. S tím sálem se nedala srovnat ani jedna ze světoznámých budov, kterou kdy smrtelník postavil. Jakmile jsem do něj vstoupil, celý výjev mi téměř vzal dech! Ten nádherný křišťál a porcelán, to oslnivé stříbro a lustry – nikdy v životě jsem nic tak velkolepého neviděl. A to i přesto, že mě čas od času lidé brávali do luxusních restaurací na výborná jídla. Stoly tu byly tak dlouhé, až se zdálo, jako by jim ani nebylo konce. Kuchyň, ve

Pan Pegelow

které se připravovalo jídlo, se vůbec nedá popsat. Ochutnával jsem sousta, jakých se můj jazyk nikdy dříve nedotkl; jedno jediné sousto mě bylo schopno plně uspokojit. Všechna místa u stolu byla prostřená.

Můj průvodce mě zavedl k jednomu stolu. Pak mi ukázal jedno prostřené místo, kde jsem spatřil svoji jmenovku.

Řekl: „Synu, když mě budeš následovat, najdeš své místo na této obrovské hostině.“

Jakmile jsem se dozvěděl, že tu mám rezervaci, srdce mi poskočilo radostí! Brzy jsem si však začal uvědomovat, že místa po obou stranách toho mého neměla jmenovky. Přehlédl jsem celý stůl oběma směry a zjistil, že opravdu nikde poblíž mé jmenovky žádné další nejsou.

Řekl jsem: „Proč je tu moje jmenovka jediná? Každý člověk chce přece přijít na tak úžasné místo. Každý **má přece zájem** tady být!“

Vize

Odpověděl: „Synu, proto jsem tě sem zavedl. Chci, abys pomohl ta místa naplnit.“

Zeptal jsem se: „Jak to mám udělat?“

Odvětil otázkou: „Opravdu to chceš vědět?“

Odpověděl jsem: „Ano, Pane, opravdu to chci vědět.“

Řekl: „Dobře tedy. Pojď a následuj mě.“

Vraceli jsme se po svých vlastních stopách uličkou až ke dveřím, kterými jsme sem vstoupili, a vyšli jsme ven z toho překrásného sálu. Můj průvodce mě vedl průhlednými zlatými ulicemi, které se tak neuvěřitelně průzračně třpytily, až k branám města a pak dolů tou strmou cestou, kterou jsme sem přišli. Skončili jsme přímo u „tělčka“.

Od něj jsme se vydali doleva tou širokou cestou. Když jsem se tentokrát podíval směrem dolů do temnoty, ohromily mě věci, kterých jsem si prve nevšiml. Cesta byla plná čehosi, co vypadalo jako řeka proudících lid-

Pan Pegelow

ských bytostí. Pohlížel jsem na tu lidskou masu a uviděl jsem, jak je do jednotlivých tváří vepsána obrovská úzkost – pocit marnosti, zmatek, dilema. Slyšel jsem ty lidi hlučet, tlačit se a strkat a neustále se po něčem natahovat, něco hledat, v něco doufat. Celá scéna vypadala velmi naléhavě.

Protože jsem naléhavost cítil i sám v sobě, zeptal jsem se Toho, který mi byl po boku: „Proč všichni ti lidé jdou tudy? Copak nikdy nebyli ve městě, ze kterého přicházíme?“

Zakřičel jsem do toho zástupu: „Hej, to není cesta, kterou chcete jít! **Tady** je ta správná!“

Hukot lidské masy však zcela přehlušil můj hlas. Zařval jsem tedy z plných plic: „Nechodte tou cestou! Pojdte touhle!“ Jenomže čím hlasitější byl můj hlas, tím intenzivnější se zdál jejich hukot.

Už skoro šílený jsem řekl: „Musím přece s těmi lidmi něco udělat.“

Vize

A tak jsem do toho proudu lidstva napřáhl ruku. Bylo to jako vír, který mě do sebe rychle vtahoval. Stáli jste někdy u cesty v okamžiku, kdy kolem projížděl vlak nebo obrovský nákladák? V takové chvíli máte pocit, že vás to vcucne přímo pod kola! Stejně tak když jsem se přiblížil k tomu proudu lidstva, nej-jednodušší by bylo do něj jen vpadnout a kráčet spolu s ním. Stálo mě obrovské úsilí zachovat si rovnováhu. Vzepřel jsem se! Nechtěl jsem jít s nimi!

Znovu jsem se do toho proudu natáhl a popadl jsem jednoho muže za ruku. Otočil se ke mně a cynicky se na mě podíval. Oči měl chladné jako ocel. Setřásl ze sebe moji ruku, jako bych byl nějaký had, co se ho snaží uštknout.

Instinktivně jsem řekl: „Pane, touhle cestou přece nechcete jít! Pojděte, vydejte se cestou, kterou jsem šel já.“

Otočil se a s chladnýma očima na mě vy-štěkl: „Starej se o sebe, ty děčko. Já si půjdu svou vlastní cestou.“

Pan Pegelow

Okamžitě jsem se natáhl pro dalšího člověka. Ti lidé reagovali různě. Po některých jsem sahal tak důrazně, až je to muselo bolet. Většina z nich neřekla ani slovo, ale když se na mě podívali, ruka mi málem odumřela. **Všichni** ji ze sebe setřásli a neústupným pohledem mi dávali najevo: „Nech nás být.“

Plný zklamání a zoufalství jsem nakonec vykřikl: „Co pro ně můžu udělat? Jak vůbec můžu těm lidem pomoci?“

A ten laskavý Pastýř, který mě celou cestu vedl, mi řekl: „Synu, opravdu jim chceš pomoci?“

Odvětil jsem: „Ano! Ó ano, chci!“

Řekl tedy ještě jednou: „Pojď, následuj mě.“

Víte, kam jsme šli? Šli jsme dolů tou cestou, co se spirálovitě stáčela do temnoty – dolů, dolů, stále dolů – do té hořké tmy. Když jsme se blížili ke konci poslední spirály, vypadalo to, jako by se temnota doširoka rozevřela, jako když se otevře opona na jevišti.

Vize

Najednou se přede mnou objevila scéna připomínající zábavní park nebo nějakou obrovskou slavnost. Oslnivě zářící a blikající světla; dovádívá, bujará a vzrušující hudba; vyvolávači, vyvolávající své zboží. Proud lidstva, se kterým jsem sem přišel, se rychle rozptýlil. Lidé tam stáli a zírali na tu podívanou před sebou.

Jako by v tu chvíli museli ve svých životech učinit rozhodnutí. Ne všichni se však v tom lidském proudu chovali unáhleně. Mnozí byli ostýchaví, nesmělí a nerozhodní, ale vypadalo to, že **každý** je nucen se rozhodnout pro něco, z čeho bude mít největší užitek.

Přehnaná smyslnost celé scény byla až k neuvěření. Mohli jste tam najít všechna lákadla a pokušení, jaká si jen dovedete představit. Bylo tam prostě všechno – všechno, co je schopno uspokojit chuť k jídlu; všechno, co lahodí tělu; všechno, co podněcuje mysl. Bylo tam k dispozici naprosto vše, na co kdy člověk jen pomyslel.

Všude kolem postávali prodavači celí dychtiví něco prodat. Vyvolávali zboží jako pouťoví

Pan Pegelow

vyvolávači, kteří vás lákají na své představení. Lidé byli v úžasu nad tím vším, co se nabízelo. Mnozí tam stáli a nevěděli, co si vybrat. Jiní naopak vypadali, že vědí, co chtějí. Viděl jsem, jak se jim rozzářily oči. Viděl jsem, jak tělem začali reagovat, když našli právě tu věc, která byla „zřítelnicí jejich oka“. Jakmile učinili rozhodnutí, šli za prodávčem k pokladně, zaplatili, prošli turniketem, pak lítacími dveřmi a už je nebylo vidět. Pozoroval jsem ty nesmělé, ještě nerozhodnuté lidi, jak se snaží rozhodnout, co vlastně chtějí. Brzy je zahlédl některý z těch vychytralých prodavačů.

„Hej, přiveď sem svého přítele. Chci vám něco ukázat,“ lákal prodavač.

Ten nesmělý, ostýchavý člověk, který nebyl schopen se rozhodnout, měl velice brzy někoho, kdo mu „pomohl“.

„Určitě chceš zkusit tohle.“ Prodavač mu rozhodnutí chytře vnucoval a ukazoval výhody svého lákadla.

Vize

Někteří stále váhali. Pozoroval jsem prodávajícího, jak se sklání nad jedním člověkem. Přistoupil jsem až k nim, abych slyšel, co mu říká.

Prodavač říkal: „Poslyš, jestli zkusíš to, co mám, uzavřu s tebou obchod: Pokud projdeš mým turniketem, zaplatím ti vstupné.“

Satan – nepřítel naší duše – má způsob, jak nám „pomoci“, abychom se vydali jeho cestou. Pokud nás nemůže přimět k tomu, abychom mu zaplatili a tou jeho cestou vykročili, sám nám zaplatí vstupné, jen aby nás chytil na udičku. Někde o kus dál mu však stejně „zaplatíme“. Satan ví, že než s námi skončí, získá od nás všechno naše bohatství. Když nám někdo vykládá, jak jednoduše přijít k penězům, obvykle skončíme v pasti. Po takzvaných „darech zdarma“ většinou následují smlouvy a závazky. To si pamatujte! Kdykoli jsme Bohu neposlušní a kdykoli se vydáváme cestou svých vlastních žádostí, klameme jen

Pan Pegelow

sami sebe. Jednoho dne však všechny věci uvidíme z Božího pohledu.

Viděl jsem ty nerozhodné lidi, jak se zaprodávají oné ďáblově lži, že jim zaplatí vstupné. Ty, kdo nebyli schopni přesvědčit sami sebe, nakonec přesvědčil někdo jiný. Všichni se rozhodli, něco si vybrali a prošli turniketem života.

Řekl jsem Tomu vedle mě: „Kam jdou ti lidé?“

Odpověděl: „Pojď, následuj mě.“

Provedl mě turniketem i lítacími dveřmi. Společně jsme vstoupili do tlumeně osvětlené místnosti.

Jakmile jsme byli uvnitř, naskytl se nám pohled na další obrovskou halu, kde se konala hostina. Byly tam dlouhé stoly – tak dlouhé, kam jen oko dohlédlo. U stolů seděli lidé, jedli věci, na které se nechali nalákat, a užívali si jich. Když prošli turniketem i lítacími dveřmi, každého z nich zavedli ke stolu podle jeho

Vize

vlastního výběru. Jakmile se usadili, byli obslouženi a dostali to, co si předtím vybrali. A bylo to přesně podle jejich přání. Celá místnost byla tajemná: plná kouře, podivných světel a tajuplných zvuků (děsivější zvuky jsem v životě neslyšel). Z přítomných pachů se zvedal žaludek (divnější pachy jsem v životě necítil). Až mi z toho hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Měl jsem pocit, jako by se tam nahromadilo všechno zlo, co jen může a co kdy jen mohlo být.

Pozorovali jsme ten dav. Lidé se smáli. Lidé zpívali. Lidé prožívali různé situace, o kterých si mysleli, že představují štěstí. Vypadalo to, že veselí daného okamžiku nakazilo úplně všechny. I ty nesmělé. Radovali se až do chvíle, kdy vyčerpali vše, co dostali. Protože chtěli přidat, museli o to požádat, a to stálo peníze. Pokaždé, když dostali, po čem toužili, museli zaplatit o trochu víc, až nakonec utratili úplně všechno, co měli. Jejich touhy však stále nebyly uspokojeny. Jakmile všechno utratili, scéna se změnila. Jak žebrali a žádali si víc, číšníci je odváděli stranou dozadu do místnosti.

Pan Pegelow

„Už nemám peníze, ale opravdu potřebuji to, co chci.“

Číšník potřásl hlavou a řekl: „Je mi líto, kamaráde, už nemáš čím zaplatit.“

„Jenže,“ odvětil, „já prostě musím ještě dostat. Dám ti cokoli. Co chceš?“

Číšník s ním tedy vyjednával: „Dobře, jestli to tak moc chceš, dej mi svoji práci.“

Každý posun směrem k zadní části místnosti je dále obíral o něco, co jim bylo kdysi v životě vzácné. Aby dostali, co chtěli, museli pokaždé zaplatit určitou cenu. Vzdali se svých zaměstnání, rodin, zdraví, způsobu myšlení, své vlastní vůle. Nakonec se tak chytili do pastí, že už neměli naprosto nic, čeho by se ještě mohli vzdát. V rukách číšníků byli velmi lehce ovladatelní.

Když se dostali až k poslednímu stolu, něčeho jsem si všiml. Jakmile ti lidé prodali vše (včetně svých duší) proto, aby uspokojili své touhy, a už neměli nic víc, co by dali

Vize

(jejich vůle byla zcela vyčerpána), číšník pohlédl na konec haly. Přelétl jsem pohledem tu kouřem naplněnou místnost až na konec a spatřil jsem trůn, na kterém seděl člověk velmi temného a pochmurného vzhledu. V očích měl nenasytnost a chtíč a na tváři posměšný úšklebek.

Jako by říkal: „Tohle je moje práce. Dostal jsem ty lidi přesně tam, kde je chci mít.“

Pozoroval jsem ho. Později jsem zjistil, že to byl sám ďábel. Číšníci a vyvolávači byli jeho démonské moci, které se natahovaly pro lidské duše. Když některý z číšníků vzhlédl, muž na trůnu mrknul.

*Později jsem se dozvěděl, že v knize
Příslaví je napsáno: „**Kdo mrká okem,
působí trápení.**“ (Příslaví 10,10) –
Ekumenický překlad*

*Zjistil jsem, že to platí jako obecné
pravidlo. Když někdo úmyslně mrkne,
má v mysli něco zlomyslného a ničivého.
Co je ziskem pro toho, kdo mrkne,*

Pan Pegelow

za to většinou musí nevinná strana zaplatit. Souhlasíte se mnou? Přemýšlejte o tom, až budete příště na někoho mrkat!

Uvědomil jsem si, že sám pan Lucifer používá mrknutí oka k tomu, aby vydal své příkazy.

Ti lidé pak s konečnou platností dospěli do bodu zoufalství, kde se stále ještě snažili uspokojit svoji tělesnou touhu. Přitom už dali vše, čím by mohli zaplatit. A tak je odmítli.

Ve stavu absolutní odevzdanosti nakonec řekli: „Vezmi si **cokoliv**.“

Byli už docela závislí. A mysleli si, že to stojí za to. Nakonec, když došli až k trůnu na konci haly, odevzdali satanovi tu nejposlednější nitku své vlastní vůle. Už jim z nich samých nezůstalo vůbec nic. Satan je svou vůlí naprosto spoutal. V tom okamžiku se číšník zastavil a pohlédl k trůnu. Muž, který na něm seděl, se studenýma očima a zlověstným úšklebkem mrknul na číšníka, což pro něj

Vize

bylo znamení, aby tu ubohou, naprosto bezmocnou duší prostrčil posledními lítacími dveřmi. Díval jsem se, jak číšníci berou muže a ženy i mladé lidi a tlačí je těmi dveřmi ven. Jakmile zmizeli, uslyšel jsem výkřik, který se pomalu ztrácel v zapomnění.

Obrátil jsem se na Toho, který byl se mnou, a zeptal jsem se: „Řekni mi, kam ty lidi vedou?“

Odpověděl mi: „Synu, pojď a následuj mě.“

Otevřeli jsme lítací dveře a já uviděl propast s velmi příkrým svahem. Díval jsem se, jak ty lidi strkají přes její okraj. Propadali se do zapomnění. A když se celá ta oblast jakoby rozsvítila, znamenalo to konec člověka.

Otočil jsem se a úpěnlivě žádal: „Prosím, musíme s tím něco udělat!“

Vtom jsem se prudce zastavil. Srdce mi málem přestalo bít. Pohlédl jsem vzhůru a vykřikl jsem: „Toho člověka **znám!** Toho člověka **znám!**“

Pan Pegelow

Řekl: „Ano, synu, toho člověka znáš. Proto jsem tě sem přivedl.“

Zeptal jsem se: „Co mu to dělají?“

Odpověděl: „Dívej se.“

Sledoval jsem celou scénu a uvědomil jsem si, že se jedná o jednoho muže z města, ve kterém jsem žil. Jmenoval se pan Pegelow. Byl to člověk, kolem něhož jsem s téměř železnou pravidelností procházel. Myslel jsem si, že je to prostě jeden z těch hloupých opilců. Začínal jsem však zjišťovat, že je opravdu jen bezbranným stvořením, které si samo nemůže pomoci. Pan Pegelow pracoval pro obchodníka se sběrnými surovinami na skládce starého materiálu. Rozebíral tam kusy zařízení na náhradní díly. Nikdy se neholil, nikdy si nestříhal vlasy ani si je nemyl. Vypadal, jako by je měl spleené térem.

Tělo mu tak zapáchalo, že ho bylo cítit až na konci bloku. Oblečení si nesvlékal celé měsíce. Každý pátek večer, když dostal šek za odvedenou práci, šel rovnou do baru, šek

Vize

vyměnil za hotové peníze a nakoupil si tolik vína, kolik mu jen kapsy unesly. Pobral lahve, nastrkal je do kapes a odkráčel přímo na schody nádražní budovy Milwaukee Road. Tam vždycky v létě přes víkend bydlel – na těch schodech. V zimě, když bylo venku chladno, chodil dovnitř. Nikdo se ho nedotkl a nikdo ho dokonce ani nerušil.

Pan Pegelow pocházel z jedné z nejbohatších rodin ve městě. Jeho rodina ho však nazvala „černou ovčí“ a všichni rodinní příslušníci ho zavrhli. Myslel si, že se proti němu obrátil celý svět. A tak se soustředil na láhev jako na jeskyni, ve které se mohl skrýt. Myslel si, že se o jeho duši nikdo nezajímá.

Ve své vizi jsem viděl pana Pegelow přicházet k propasti života. Viděl jsem, jak se ho chápe zlomyslný číšník. Pan Pegelow byl slabý a nevěděl, kam jde. Číšník ho rychle strčil přes okraj. Hnal jsem se k propasti a podíval se dolů. Jakmile jsem tam pohlédl, oči pana Pegelow se setkaly s mýma.

Pan Pegelow

Ústy neřekl ani slovo, ale očima říkal: „Prosím, pomoz mi! Prosím, pomoz mi!“

Sledoval jsem ho, jak padá dolů. Jeho oči ke mně stále volaly. Nebyl jsem schopen od něj odtrhnout zrak. Když se ponořil do temnoty, propast se doširoka rozevřela a ústa té zející jámy vychrtila plameny z věčné pece. Ty plameny byly jako paže, které se natáhly a začaly ho do pece vtahovat.

Po celou tu dobu jeho oči jakoby vklíněné do mých říkaly: „Prosím, pomoz mi!“

Pohlédl jsem do nich a řekl jsem: „Drahý Bože, co jen můžu udělat?“

Ten, který stál vedle mě, řekl: „Natáhni ruku.“

Odpověděl jsem: „Je už příliš daleko.“

Hned nato se ozval znovu: „Synu, **natáhni** ruku!“

Odvětil jsem: „Nedosáhnu na něj.“

Trpělivě řekl: „Synu, podej mu ruku.“

Vize

Něco uvnitř ve mně donutilo moji paži, aby se natáhla nad propast směrem k těm očím, které říkaly: „Prosím, pomoz mi!“

Když jsem ji zcela napřáhl, začalo se něco dít. Pád pana Pegelow do pece se náhle a neočekávaně zastavil. Směr pohybu se v okamžiku obrátil a pan Pegelow začal stoupat temnotou vzhůru, pryč od plamenů. Byl pořád blíž a blíž, až jsem pocítil teplo jeho těla. Instinktivně jsem natáhl ruku. Sáhl jsem po něm a vytáhl ho přes okraj propasti. Když se nohama postavil na pevnou zem, změnil se mu výraz v očích. Podíval se na mě, a i když ústy neřekl ani slovo, jeho oči říkaly: „Děkuji! Děkuji!“

Ten, který byl se mnou, k nám přistoupil a vzal do rukou vlasy pana Pegelow, spleené špínou. Napřáhl k tomu špinavému muži ruce a objal ho. Když z něj ruce sundal, pan Pegelow vypadal, jako by se právě vykoupal. Byl z něj úplně nový člověk – **úplně nové stvoření!**

**„Proto, jestliže je někdo v Kristu,
je nové stvoření. Staré věci pomi-**

Pan Pegelow

**nuly, hle, vše je nové!“
(II. Korintským 5,17)**

Ten, který byl s námi, mi řekl: „Bobe, následuj nás.“

Šel jsem tedy za Ním a za panem Pegelow zpět do oné haly, kde se konala ta neurvalá hostina. Prošli jsme turnikety, dále kolem bujarého rozvášněného davu a širokou cestou života jsme se vyšplhali až k „téčku“. Pak jsme pokračovali cestou, která směřovala vzhůru. Když jsme na ni dorazili, pan Pegelow začal šplhat nahoru. Sledoval jsem ho, jak lehce se dostal až na samý vrcholek!

Všichni jsme došli až nahoru a opět vstoupili do Svatého města i do vkusně zařízeného sálu, kde se konala hostina. Přišli jsme ke stolu, na němž jsem měl svoji jmenovku, a Ten, který byl s námi, řekl: „Bobe, podívej se na jmenovku vedle té tvojí.“ Podíval jsem se a uviděl na ní jméno pana Pegelow!

Pan Pegelow měl na tváři široký úsměv. Spolu jsme zpívali vítězné písně Siónu.

4

Skutečnost

O šest měsíců později jsem dokončil biblickou školu a vrátil se do svého rodného města. V neděli večer, asi čtyři dny po svém návratu, jsem se vydal do shromáždění. Vyšel jsem z domu a zamířil do města. Když jsem dorazil až ke kolejím na západní straně Grand Avenue, něco mě nutilo podívat se k nádražní budově Milwaukee Road. Seděl tam pan Pegelow. Hlava mu padala na rameno. Hned se mi připomněla vize, kterou jsem měl šest měsíců předtím.

Řekl jsem si: „Musím s tím člověkem něco udělat.“

Psal se tehdy rok 1953. Byl jsem oblečen do zbrusu nového flanelového obleku šedé

Pan Pegelow

barvy. Tenkrát byl šedý flanel v módě. Měl jsem na sobě bílou košili a černou úpletovou kravatu; boty se mi pěkně leskly. Byl jsem připraven na shromáždění.

Přistoupil jsem k panu Pegelow a řekl jsem: „Pane Pegelow?“ Zamumlal: „Jo?“

Zaklepal jsem mu na rameno a řekl jsem poněkud hlasitěji: „Pane Pegelow!“

„Nech mě být.“

Já na to: „Pane Pegelow, chtěl byste jít se mnou dnes večer do shromáždění?“

Opět: „Nech mě být.“

Pohlédl jsem vzhůru a vydechl modlitbu: „Bože, co mám teď udělat? Ten člověk je opilý. Nevím, co s ním mám dělat.“

Pak jsem si vzpomněl: „Natáhni ruku. Podej mu ruku.“

Už jsem tedy nic neříkal. Natáhl jsem se, podepřel jsem ho svým ramenem v podpaždí

Skutečnost

a ovinul jsem si jeho špinavou ruku kolem svého bílého límečku. Když jsem tu paži zvedl, věděl jsem, že se nemusím obávat žádných švábů ani čehokoli jiného. Ti by tam nepřežili. Pokud jste někdy zvedali opilého člověka, pak asi víte, jaká to je mrtvolná tíha. Napřímil jsem se a zjistil, že pan Pegelow je menší než já, což nám jen přidalo na potížích. Držel jsem však jeho paži pevně kolem svého krku a rameno jsem také měl na správném místě. Nějak se mi podařilo ho táhnout; napůl stál na nohou a napůl jsem ho vlekl.

Církev, do které jsem chodil, se nacházela na opačné straně města než náš dům. Musel jsem tedy projít celou hlavní ulicí; kolem všech obchodů. Jelikož byla neděle večer, nebylo venku moc lidí. Když jsme ušli asi tak půl bloku a dorazili k baru, kde pan Pegelow vždycky směňoval své šeky za hotovost, uslyšel jsem, jak vedle nás prudce přibrzďuje auto.

Někdo stáhl okénko a volal: „Hej, ty, co to s panem Pegelow děláš?“

Pan Pegelow

Zastavil jsem se a pohlédl do tváře statného policisty.

Pana Pegelow tady znal každý, ale mě si pamatoval jen málokdo.

Znovu se zeptal: „Hej, co to tu s panem Pegelow děláš?“

Odpověděl jsem: „Beru ho s sebou do křesťanského shromáždění.“

On na to: „Do shromáždění? Člověka, jako je on? A v tomhle stavu?“

Odvětil jsem: „Ano, pane, jestli proti tomu nic nemáte.“

„Tak teda hodně zdaru,“ popřál mi, vytáhl okénko a odjel.

Když jsme došli k obchodu J. C. Penney, zastavil u nás druhý policejní vůz.

A druhý policista na mě zakřičel: „Hej, ty tam, co to s panem Pegelow děláš?“

Skutečnost

Znovu jsem vysvětloval: „Beru ho do shromáždění.“

Už jsme za sebou měli tři bloky, ale před sebou ještě dalších dvanáct.

Zeptal se: „Chcete tam vzít?“

Jeho nabídku jsem uvítal. Řekl jsem: „Jasně, moc rádi!“

On na to: „Tak si vlezte dozadu a já vás svezu. Kde je ta vaše církev?“

Nasměroval jsem ho a on nás tam odvezl. Vystoupili jsme a ten policista mi dokonce pomohl dovéci pana Pegelow dovnitř.

Shromáždění už začalo; chvály byly v plném proudu. Bylo tam jen asi šedesát lidí, i když by se jich dovnitř vešlo nejmíň šest set. Vypadalo to prostě jako ve většině církví v neděli večer. Jelikož kazatel už všechny přítomné přesunul do předních lavic, zůstalo vzadu dost volných míst. Měli jsme tedy s panem Pegelow celou zadní část sami

Pan Pegelow

pro sebe. A tak jsme se posadili do poslední řady.

Když jsme vcházeli dovnitř, viděl nás jen pastor, varhaník a vedoucí chval. Ale víte, co se stalo? Netrvalo dlouho a lidé se začali otáčet. Nebylo to proto, že by nás snad viděli. Asi to bylo proto, že něco cítili a chtěli se podívat, co je to za divný zápach. Ohlíželi se po nás i lidé, kteří sami kdysi bývali alkoholiky. Jenže od té doby, co je Bůh zachránil, už uplynula hezká řádka let. Teď z nich byli velcí podnikatelé a nestarali se o nikoho jiného než sami o sebe. Otáčeli se a házeli po mně zlými pohledy, a to dokonce i starší sboru. Neřekli ani slovo, ale očima toho vyslovili hodně. Dost mi napověděly i jejich úšklebky.

Kazatel předal své poselství a vyzval lidi k přijetí Ježíše Krista. Z pana Pegelow jsem byl během celé bohoslužby schopen dostat jedinou věc, a to: „Kde mám láhev?“ Nebo maximálně ještě zachránění. Buď se ptal po láhvi, nebo spal jako miminko.

Skutečnost

Věděl jsem, že k němu neproniklo nic z toho, co kazatel mluvil. Ale Bůh mi řekl: „Podej mu ruku.“ A tak když došlo k výzvě, znovu jsem si kolem krku omotal jeho špinavou ruku a postavil jsem ho na nohy. Táhl jsem ho po červeném koberci v té zbrusu nové církevní budově za dvě stě padesát tisíc dolarů. Celou cestu jsem ho vlekl, ale podařilo se mi dostat nás až úplně dopředu. Když jsme došli k oltáři, jednoduše jsem ho pustil. Okamžitě padl na ten nádherný koberec a já se začal modlit. Vychrlil jsem ze sebe snad všechny modlitby, jaké jsem znal. Jen vám připomenu – bylo mi tehdy pouhých osmnáct. Řekl jsem všechno, co jsem uměl říct. Udělal jsem všechno, co jsem uměl udělat. Avšak jediné, co jsem byl schopen z pana Pegelow dostat, bylo zavrčení.

Řekl jsem tedy: „Bože, udělal jsem všechno, co jsem udělat mohl. Musíš mi nějak pomoci.“

Pokynul jsem pastorovi a ten k nám přistoupil. Jak chválím Boha, že ten člověk měl v sobě Ducha svatého! Začal se modlit. Najednou se ho něco dotklo a on se rozplakal.

Pan Pegelow

Ve chvíli, kdy převzal břímě za muže, co ležel na podlaze, mu z očí vytryskly slzy. V tom okamžiku se něco začalo dít i s panem Pegelow. Pohnul se. Podíval jsem se na něj a uviděl, že hledí přímo na mě.

Řekl: „Pro všechno na světě, kde to jsem?“

Odpověděl jsem: „Pane Pegelow, jste v křesťanském shromáždění.“

„Jak jsem se sem dostal?“ tázal se.

Já na to: „Přivedl jsem vás.“

„Co tady dělám?“

V klidu jsem mu řekl: „Dnes večer najdete Ježíše jako svého Spasitele.“

Pan Pegelow řekl: „Nikoho nezajímám. Nikdo mě nemá rád.“

Odvětil jsem: „Ale ano, někdo vás má rád. Bůh si vás zamiloval a my také.“

Skutečnost

Hleděl jsem do té staré špinavé tváře a najednou jsem uviděl, jak se mu v koutku oka objevila slza. Stékala mu po tváři. Kudy procházela, smývala špínu a zanechávala za sebou světlou cestičku. Brzy mu tekly slzy i po druhé tváři a pak se začal otvírat pramen v hlubinách jeho duše. Slzy se mu z očí jen řinuly. Pastor, zlomený soucitem, poklekl na podlahu vedle pana Pegelow. Položil mu ruku kolem ramen a začal ho utěšovat a vést k Ježíši. Netrvalo dlouho a ten opilý muž pod Boží mocí úplně vystřízlivěl. Modlil se modlitbu hříšníka a myslel to z hloubi své duše. Ta kdysi špinavá tvář se začala rozjasňovat Boží slávou a bylo jasné, že toho muže něco obmylo, až byl bělejší než sníh.

**„Smiluj se nade mnou, Bože ...“
„... umej mne, a nad sníh bělejší
budu. (Žalm 51,3a a 9b)**

Když všech šedesát lidí, kteří byli tehdy večer ve shromáždění, uvidělo Hospodina tak mocně jednat, úplně je to zelektrizovalo. Bůh se dotýkal i dalších srdcí. Brzy začali plakat i někteří z těch usedlých a odměřených star-

Pan Pegelow

ších církve. Zanedlouho plakaly i jejich ženy. Nakonec leželo v slzách celé shromáždění. Statní muži přicházeli dopředu, objímali špinavého starce a špinili si od něj své bílé košile. Protože se Boží láska skrze ně přenášela přímo na pana Pegelow, vypadalo to, že si ani nevšimli toho zápachu a špíny, které kolem sebe šířil. Boží láska opravdu přikrývá množství hříchů.

**„Přede vším pak lásku jedni
k druhým opravdovou mějte; nebo
láska přikryje množství hříchů.“
(I. Petrova 4,8) – Bible kralická**

Tehdy večer se v panu Pegelow stalo něco úžasného.

Přišel ke mně můj otec, který byl v církvi starším a který byl zároveň podnikatelem v našem městě. Jeho jasně modré oči byly plné slz.

Skutečnost

Vrhl se mi kolem krku a řekl: „Bobe, co tě to vůbec dneska popadlo, že jsi přivedl pana Pegelow do shromáždění?“

Odpověděl jsem: „Bůh mě popadl.“ Nikdy jsem mu totiž neřekl o vizi, kterou jsem měl.

On na to: „Bobe, to bylo to nejlepší, co jsi mohl udělat. Jsem na tebe hrdý.“

Pak přistoupil k panu Pegelow a objal ho.

Za chvíli mi někdo stiskl loket. Byla to moje maminka. Po tváři jí stékaly slzy. Řekla: „Bobe, myslíš, že by pan Pegelow chtěl jít dnes večer k nám domů? Vyperu mu oblečení, může se vykoupat a může u nás i přespat.“

Pohlédl jsem na ni a řekl: „Děkuji, mami. Myslím, že půjde. Zeptám se ho.“

Pan Pegelow nevěřil vlastním uším. Celý roztál; uvnitř i navenek.

5

Nevědomky hostili anděly

**„Nezapomínejte na pohostinnost –
vždyť díky ní někteří nevědomky
hostili anděly!“ (Židům 13,2)**

Pan Pegelow šel tedy s námi domů. Maminka mu připravila kuře a pak začala prát. Jestli jste někdy měli po koupání kolem vany špinavý pruh, tak vezte, že my jich ten večer měli hned několik. Oblečení bylo tak nasáklé špínou, že vyžadovalo několikeré praní. Maminka nad ním strávila hezkou část večera.

Nevědomky hostili anděly

Pan Pegelow poprvé po dvanácti letech spal v posteli a měl pod hlavou polštář. Spal jako malé dítě.

Druhý den ráno jsme ho na snídani museli vzbudit. Jeho první slova po probuzení byla: „Děkuji Ti, Ježíši.“

Oblékl se. Už hodně dlouho na sobě neměl čisté kalhoty. Když si je svlékal, mohli jste je klidně postavit do kouta a stály by tam. Teď mu však padly jako ulité a on byl připravený jít do práce. Vyleštěný, zářící, oholený, čistý.

S otcem jsme ho odvezli do práce na skládku starého materiálu a nechali ho vystoupit. Zvědavost nás však donutila pozorovat, co se stane v příštím okamžiku.

Pan Pegelow vyšel po schodech. Za přepážkou stál šéfův syn, kamarád, se kterým jsem absolvoval střední školu.

Když si pan Pegelow vzal ze stojanu svoji kartu a vložil ji do píchačky, šéfův syn zavolal:

Pan Pegelow

„Hej, ty tam, co to děláš? To je karta pana Pegelow.“

Pan Pegelow se obrátil a řekl: „Dobré ráno!“

Šéfův syn zamrkal a řekl: „Vy jste pan Pegelow?“

Odpověděl: „Ovšemže jsem to já.“

„Co se to s vámi, do pekla, stalo?“

Pan Pegelow řekl: „Poslyš, přesně z **toho** místa jsem se právě dostal. O tom **to** celé je!“
A celý rozzářený pokračoval: „Dal jsem včera večer své srdce Ježíši!“

Ohromující zprávy proběhnou městem s patnácti tisíci obyvateli rychle. Netrvalo dlouho a příběh o panu Pegelow obešel celé město. Aby se lidé přesvědčili o tom, že změna v životě pana Pegelow je opravdová, projížděli autem kolem nádražní budovy Milwaukee Road. Žádného pana Pegelow tam však spatřit na schodech nenašli. Bydlel teď v pronajatém pokoji místního hotelu.

6

Skutečná hostina

Domluvili jsme se, že pana Pegelow vyzvedneme ve středu hned po práci a vezmeme ho k nám domů na večeři. Chtěli jsme ho brát pravidelně do církve na středeční večerní shromáždění.

Ve středu v pět hodin odpoledne jsme s otcem přijeli ke skládce starého materiálu a čekali jsme. Pět minut po páté, a pan Pegelow nikde. Deset minut po páté, a on pořád nikde. Dvacet minut po páté, a po panu Pegelow **ani stopy!**

Otec mi řekl: „Bobe, možná by bylo lepší, kdyby ses šel zeptat, jestli někdo neví, kde by mohl být. Třeba odešel z práce dřív nebo tak něco.“

Pan Pegelow

Vyskočil jsem z auta a vešel dovnitř: „Hej, neviděli jste pana Pegelow? Měl s námi dnes večerět.“

Šéfův syn se na mě podíval a řekl: „Bobe, copak jsi o tom neslyšel?“

„A o čem?“

Odpověděl: „Pan Pegelow dnes ve dvě odpoledne zemřel. Pracoval u starého magnetu vzadu na skládce. Člověk, který dělal vedle něj, tvrdil, že ho slyšel, jak říká: ‚Ježíši, jdu domů!‘“

Stál jsem tam a plakal. Pozvedl jsem ruce a řekl: „Děkuji ti, Pane.“ Jednoho dne si pan Pegelow na Beránkově velké svatební večeři přisune židli k té mé a já se s ním na druhé straně života znovu setkám.

**„...Blaze těm, kteří jsou pozváni
k Beránkově svatební večeři.“
(Zjevení 19,9)**

Skutečná hostina

Tam budeme společně zpívat vítězné písně Siónu a už navždy budeme přebývat v tom nádherném světle.

„A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby v něm svítily, neboť ho rozzářila Boží sláva a jeho lampou je Beránek.“ (Zjevení 21,23)

7

Příhodný čas

Podělil jsem se s vámi o tuto Boží vizi, abyste vy sami mohli přijmout vizi pro lidi, kteří jsou kolem vás. Právě v této chvíli v místě, kde žijete, o ulici dále, než stojí váš dům, v práci, kde pracujete, ve škole, kde se učíte, na místě, kam chodíte nakupovat, míváte každý den svého života lidi, jako byl pan Pegelow. Žijí v jeskyni své vlastní existence a mají pocit, že je nikdo nemá rád a že se o jejich duši nikdo nezajímá. Nebo se možná vy sami cítíte, jako byste byli chyceni v pasti. Cítíte se spoutaní věcmi, které nejste schopni odložit. Cítíte, že nemáte sílu na to, abyste šli dál. Mnozí lidé, ať staří či mladí, se mohou ztotožnit s tím, čím prošel pan Pegelow. Čím déle jde člověk určitým směrem, tím

Příhodný čas

je to horší. Jednou věcí jsem si však jistý: peklo je skutečné místo a vy se od něj potřebujete držet co nejdále. Nečekejte na to, až se dostanete do životní propasti. Protože možná nad tou propastí nebude v té chvíli nikdo, kdo by natáhl ruku a pomohl vám. Ježíš říká:

„Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoli by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjevení 3,20)

Dnes je ten příhodný čas – dnes je ten den spasení.

**„Hle, nyní je čas milosti (příhodný), nyní je den spasení.“
(II. Korintským 6,2b)**

Pokud máte pocit, že svět je větší než vy a že vás pohltí, můžete s tím něco udělat. Ježíš byl poslán na tento svět, aby vás zachránil. Prostě Mu jen řekněte: „Ježíši, cítím se ztracen, ale chtěl bych být nalezen. Chtěl bych být zachráněn. Potřebuji pomoc. Přijí-

Pan Pegelow

mám Tě v tuto chvíli jako svého Pána a Spasitele.“

Nebo byste možná rádi jako křesťané vyznali: „Ježíši, vím, že nemám dostatečnou vizi, kterou potřebuji pro ztracené duše kolem sebe. Modlím se, aby na mě Bůh vylil svého Ducha a dal mi lásku pro druhé, abych začal mít zájem o lidi, kolem kterých denně procházím. Pomoz mi sdílet se s nimi o Ježíši, aby i oni jednou mohli být na té nádherné hostině.“

Věřím, že na pana Pegelow v branách pekla nikdy nezapomenete. S Boží pomocí poznáte, že to může být právě ten člověk venku na ulici, člověk, se kterým každý den pracujete, někdo z vaší rodiny, nebo to můžete být vy sami, kdo potřebuje zachránit z té široké cesty, která vede do záhuby (Matouš 7,13).

Pokud jste v tom upřímní, pak opravdu není těžké lidem pomoci. Pokud někoho opravdu milujete, můžete mu pomoci, protože láska je jazyk, kterému každý rozumí. Rád si pana Pegelow představuji jako vykoupeného

Příhodný čas

člověka. Představuji si ho, jak nás spolu s obrovským oblakem dalších vykoupených svědků povzbuzuje k další cestě:

**„Proto i my, obklopeni takovým oblakem svědků, odložme každou zátěž i hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou, a s vytrvalostí běžme závod, který leží před námi. Hledme na původce a dokonavatele víry Ježíše, který pro radost, jež ležela před ním, podstoupil kříž nedbaje na hanbu a posadil se po pravici Božího trůnu.“
(Židům 12,1-2)**

Představuji si pana Pegelow – jeden z hlasů v tom obrovském zástupu zpívajících:

**„Halelujah! Pán Bůh Všemohoucí se ujal kralování! Radujme se, jásejme a vzdejme mu slávu, neboť nadešla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila.“
(Zjevení 19,6b-7)**

Pan Pegelow

**„A Duch i Nevěsta říkají: „Přijď!“
A ten, kdo slyší, ať řekne: „Přijď!“
A kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať
zdarma nabere vodu života.“
(Zjevení 22,17)**

Bob Streblov

PAN PEGELOW V BRANÁCH PEKLA

Překlad: Pavlína Levá

Jazyková redakce: Milena Bubeníčková, Veronika Miková

Vydalo Křesťanské sdružení Patmos, o. s.,

252 65 Tursko 26,

Tisk: Reklamní atelier AREA, Praha

Vydání první, Praha 2003